

Som una nació, nosaltres decidim

written by Josep Pérez Franco | 18 de juliol de 2018

“Som una nació, nosaltres decidim”, aquest era el lema de la manifestació massiva feta a Barcelona, el 10 de juliol de 2010, tot just fa 8 anys, quan el poble va emetre un sonor clam, dient: “PROU!”, com a reacció a la decisió del Tribunal Constitucional, de carregar-se o alterar alguns articles neuràlgics de l'Estatut del 2006. L'acte fou presidit pel president Montilla, que va abandonar abans d'hora la manifestació, davant dels crits de la gent, increpant-lo i titllant-lo de botifler. Hi va haver un crit unànime, inequívoc i efervescent d'*Independència*. Fou un acte potent contra el poder dels jutges sobre la voluntat popular, que s'ha anat reproduint de forma alarmant fins avui. El cas del jutge Llarena és la màxima expressió de l'omnipotència. Les seves actuacions contra els representants del poble escollits democràticament, no s'entenen des de la simple lògica humana i tampoc s'entenen des del món del dret penal i processal. Potser la seva obcecada actuació, a la llarga, serà un bumerang per a ell i caurà per prevaricació o per altres delictes. En aquest moment encarna el paper sublim de la defensa de la unitat espanyola, per sobre de tota altra consideració.

En un article anterior, *On som? Què hem de fer?*, del mes de juny, deia que ara sabem que hi ha una majoria de ciutadans catalans disposats a exercir el dret a l'autodeterminació. Hem de reflexionar un cop més, sobre el concepte d'autodeterminació dels pobles. Estem escoltant contínuament per part d'autoritats polítiques espanyoles i comentaristes, que aquest és un dret que la nostra constitució no contempla, ni figura en cap constitució del món. El Sr. Mariano Rajoy el 18 de desembre de 2013 va declarar: “El derecho de autodeterminación no existe en ninguna constitución del

mundo". Mentida! Existeix en un munt de constitucions, només a Europa, trobem apel·lacions a aquest dret en les constitucions de França, Alemanya, Portugal, Eslovènia, Estònia i altres. Precisament el professor Hèctor López Bofill fa pocs dies va ser molt explícit en un article aparegut al diari *El Punt Avui*, quan recordava que l'Estat espanyol va ratificar diferents tractats internacionals i entre els quals el Pacte de Drets Civils i Polítics, fet el 1966 i que en l'articulat s'indica: "Tots els pobles tenen dret a l'autodeterminació. En virtut d'aquest dret, determinen lliurement el seu estatus polític i procuren lliurement pel seu desenvolupament econòmic, social i cultural." Aquesta normativa internacional forma part de l'ordenament jurídic espanyol des que fou publicat al BOE el 30 d'abril de 1977. Precisament la pròpia Constitució Espanyola en el títol de drets i deures, en l'article 10.2, reconeix els Tractats i els Acords internacionals ratificats per l'Estat espanyol. Si Espanya va ratificar el Pacte de Drets Civils i Polítics, accepta constitucionalment el dret d'autodeterminació dels pobles. Llavors respecte a Catalunya no existeix cap impediment jurídic, es tracta només d'un problema de conveniència i de voluntat política. La concepció majoritària occidental considera *poble* no solament el conjunt d'un estat unitàriament estructurat, sinó les diverses minories nacionals que el componen que s'han autodefinit com a pobles. No deixa de ser paradoxal que el PSOE en el seu Congrés de Suresnes de 1974 va declarar el dret a l'autodeterminació dels pobles que componen les diferents nacionalitats d'Espanya. Segurament amb els anys i com que la biologia no perdona, pateixen d'amnèsia o d'una patologia estranya que els fa actuar contra la seva pròpia doctrina.

Aquest és un dret inalienable que tenim, que no vol dir que condueixi inexorablement cap a la independència, sinó que som sobirans per decidir la forma de governar-nos i podem establir o no fórmules com la confederal o la plena independència. Hem d'entendre l'avertiment fet pels juristes que coordina

l'advocat Gonzalo Boye, quan alerten que si els advocats dels presos polítics acusats de rebel·lió utilitzen com a tàctica arribar a un acord amb la Fiscalia per alliberar els seus clients, seria un afebliment al dret a votar sobre la independència de Catalunya, donada la representativitat política dels empresonats, però no elimina el dret, que és inherent als drets del poble de Catalunya.

Hi ha una línia vermella en les relacions amb l'Estat espanyol. No podem renunciar al dret d'autodeterminació per cap concepte. Entenc que el Govern català, el president Torra i el president Puigdemont, són conscients i fermes per mantenir aquest dret. El que cal és trobar la forma d'exercir-ho quan es té al davant un estat que no dialoga de forma bilateral i amb un ADN imperialista, autoritari i intolerant. Trobar un camí per aconseguir-ho no és una qüestió fàcil ni ràpida, encara que l'objectiu és clar. Només un prec a tots els hiperventilats que tenen solucions màgiques, que les diguin però que siguin factibles. Hom no pot oblidar la seva professió i ha escoltat molts cops iniciatives i projectes faraònics a dojo, inclús brillants. Això és fàcil en una societat tan creativa com la nostra, però el més important i difícil és portar-les a la pràctica i fer-les realitat. Aquesta és la tasca d'un bon polític